

ကျွန်တော့်အပြင်

ရောင်စုံတိမ်ပန်း . . .

အောင်နိုင်မြင့်၏

ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတိုနှင့်ဆောင်းပါးများ

အမှာစာ

သူငယ်ချင်းတင်ဝင်း (စာရေးဆရာ အောင်နိုင်မြင့်) က သူ့စာအုပ်တွင် အမှာစာရေးပေးရန် ပြောလာသည်။ များသောအားဖြင့် အမှာစာရေးသူများသည် စာရေးဆရာထက် အသက်ကြီးသူ၊ ဝါကြီးသူများသာ ဖြစ်ရ၏။ ကျွန်တော်က သူ့ထက် အသက်လည်း ငယ်သည်။ စာရေးသက်လည်း ဝါနည်း။ သူက ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင်မွေး၍ ကျွန်တော်က ၎င်းနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင်မှ မွေးသဖြင့် သူ့ထက် (၈) လခန့် ငယ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ဤကလောင်အမည် ဖြင့် စာပေနယ်ထဲသို့ ဝင်လာသော်လည်း စာရေးကျဲသည်။ သူ ‘အောင်နိုင်မြင့်’ အမည်ဖြင့် စာတွေ အားသွန်းရေးနေသောအခါ ကျွန်တော်အခုလောက် မရေးသေးပါ။ သူ ‘ပုလဲ (မြို့ပြ/မြေယာ) မဂ္ဂဇင်း’ တည်ထောင်မှ သူ့စာအုပ်တွင် တွင်တွင်ကြီးစာရေးခဲ့ပါသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် ကောလိပ်ရောက်မှ သိကြရသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေ သက်တမ်းသည် သူ အသက် (၇၀) ပြည့်တွင် နှစ် (၅၀) ရှိပေမည်။ ကျောင်းတုန်းက သူရော ကျွန်တော်ပါ စာဖတ် ဝါသနာပါကြသော်လည်း တစ်နေ့စာရေးဆရာလုပ်ကြရန် တစ်ခါမျှ မတိုင်ပင်ဘူး၊ စကားမစပ်ဘူးပါ။ ကျွန်တော်ရော သူပါ စာရေးဆရာဖြစ်လာကြလိမ့်မည်ဟုလည်း မတွေးကြပါ။

သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ထားဝယ်သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ပို၍ ခင်မင်နီးစပ်၍ သွားကြရလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းရောင်းရင်းကြီး၏ အသက် (၇၀) ပြည့် အထိမ်းအမှတ်၊ အိမ်ထောင်သက် (၄၅) နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်တွင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အမှာစာရေးပေးရန် လိုက်ခံလိုက်ရသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ၂၀၁၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလထုတ် မဟေသီတွင် ‘ကန့်ကော်မြေသို့ အလွမ်းပြေ’ ဆိုသည့် အခန်းဆက် ဆောင်းပါးစီးရီးကို ရေးနေရာ၊ ကန့်ကော်မြေသို့ အလွမ်းပြေ (၅) တွင် သူတို့ မောင်နှံအကြောင်းကို ရေးသည်။ ဤဆောင်းပါးကို ဖတ်ရလျှင်

သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကျွန်တော်၏ ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာ ကို သိရပါလိမ့်မည်။

ယခု သူ့စာအုပ်သည် သူ့လုံးချင်းစာအုပ် (၅) အုပ်မြောက် ဖြစ်သည်။
'ကျွန်တော့်အမြင် ရောင်စုံတိမ်ပန်း' ဆိုသည့်အတိုင်းပင် သူ့ဘဝမှ
တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသည်များ၊ အတွေးအမြင်များကို ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။
ကောင်းကင်မှ ရောင်စုံတိမ်ပန်းချီဆင်နေမှုနှင့် အလားတူသော သူ့ဘဝ
သူ့အတွေးများများ သူ့ဘက်မှ အမြင်သည် အခြားသူတို့၏ အတွေးအမြင်နှင့်
တူချင်မှတူတည်။ တစ်ချိန်ထဲတွင်ပင် ကောင်းကင်မှ တိမ်ပန်းဆင်မှုသည်
အခြားသူတစ်ဦးမြင်လိုက်ရသည်နှင့် မတူ သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူ့စာအုပ်တွင် ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထု (၅) ပုဒ်၊ ဆောင်းပါး (၇) ပုဒ်အပြင်
ဓမ္မပုံရိပ်အတွေးအမြင် (၁၀) ပုဒ်ပါရှိသည်။ သူ့ ပုလဲ (မြို့ပြ/မြေယာ) မဂ္ဂဇင်းမှာ
ကျွန်တော်ရေးသောအခါ သူ့မဂ္ဂဇင်းကို သဘောကျနေသည့် ဆရာမြသန်းတင့်နှင့်
တနေ့ စကားစပ်မိကြသည်။ ဆရာက သူ့မဂ္ဂဇင်းကို သဘောကျနေသည်။ ထို့ကြောင့်
ဆရာထံ သူ့မဂ္ဂဇင်းအတွက် စာမူတောင်းပေးသည်။ ဆရာက အအောင်မြင်ဆုံး
Developer တစ်ယောက်အကြောင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်ပေးမည်ဟု
ကတိပြုလိုက်သည့်အတိုင်း ဘာသာပြန်ပေးနေသည်။ သို့သော် ဆရာသည်
ရုတ်တရက်ကွယ်လွန် သွားသည်။ ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး
'ဆရာမြင်စမ်းစေချင်တယ်' ဆိုသည့် ဆောင်းပါးတစ် စောင် သူ့စာအုပ်တွင်
ရေးဘူးသည်။

သူ့မိဘအကြောင်း၊ သူ့ဇနီးနှင့် သူ့အိမ်ထောင်ရေး၊
သူ့သားသမီးများအကြောင်းကို သူ့ဝတ္ထု များတွင် တွေ့ရသည်။
သူ့ဆောင်းပါးများထဲမှ ထားဝယ်မြို့ကို တစေ့တစောင်းလေ့လာခြင်း
ဆောင်းပါးသည် ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်၏ ။ ယခု
ထားဝယ်တွင် ရေနက် ဆိပ်ကမ်းဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် သူ့အတွေးအမြင်အတိုင်း
အကောင်အထည် ထားဝယ်တွင် ပေါ်လာ ပေတော့သည်။

ဓမ္မပုံရိပ် အတွေးအမြင် ဆောင်းပါးများရေးနိုင်ခြင်းမှာ သူကိုယ်တိုင်က ဓမ္မနှင့် မွဲလျော် နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူက အရာရာတွင် အစွန်းရောက်သည့် ဝသီရှိသည့်အတိုင်း တရားဓမ္မ ဘက်လိုက်သွားသည်မှာ ယခုအခါ တရားထိုင်ရုံသာမက ဥပုသ်နေ့တိုင်းစောင့်၍ သတင်းစာပင် မဖတ်တော့ပေ။ ကျွန်တော်ရေးသည့် စာအုပ်များ သူ့ကို သွားပေးနေသည်မှာ သူဖတ်ရန်မဟုတ်။ သူ့ဇနီး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဖတ်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်လောကနိုင်ငံတော်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ သည့်အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အခြေတည်၍ သူ့ရင်ခွင်ရိုက်ခတ်လာပုံရသည်။ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် သူစာပြန်ရေးလေသည်။

ယခု သူစာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး သူ့စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် စာတွေပြန်ရှာ၊ ပြန်ဖတ် လုပ်နေရသည်။ သူ့အသက်ရှည်ရှည်နှင့် စာများဆက်ရေးနိုင်ပါစေ။ နောက်ထပ် အသက် (၈၀) ပြည့် အိမ်ထောင်သက် စိန်ရတုအကြိုအဖြစ် စာအုပ်ထုတ်နိုင်ပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းလိုက်ရပါ သည်။

မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)

အမျိုးသားစာပေဆုရ

၁၅. ၁၀. ၂၀၁၁

အခန်း (၁)

030605196

030605196

ချစ်ခင်အပ်ပေတို့မေမေ

ချစ်ခင်အပ်ပေ၊ တို့မေမေ
ပုခက်ထဲသိပ်၊ အိပ်ပါလေ
ရွှေကြိုးနှင့်ဆင်၊ ပုခက်ယဉ်
မေမေလွဲသိပ်၊ အိပ်ပါလေ။
ပုခက်ထက်ဝယ်၊ မေသိပ်မယ်
အိပ်ပါတော့လား၊ မေ့ချစ်သား
ပုခက်ကြိုးကို၊ ကိုင်ကာဆွဲ
မေမေကိုယ်တိုင်၊ ထိုင်ကာလွှဲ။
မေမေမေတ္တာ၊ ကြီးမားပါ
ချိုအေးနို့ရည်၊ ပျားသကာ
တိုက်ကျွေးယုယ၊ ပုခက်ထဲ
သားကိုသိပ်၍၊ မေမေလွဲ။
သားလှသည်းချာ၊ အဖို့ရာ
မေမေမေတ္တာရည်၊ စီးဆင်းလာ
ငယ်မှကြီးတိုင်၊ ချစ်မငြီး
စောင့်ရှောက်ပြုစု၊ ပေးခဲ့ပြီး။
ငှက်ငယ်ပမာ၊ မေ့သည်းချာ
ကြည်နူးယုယ၊ ပိုက်ထွေးကာ

သားကိုမေမေ၊ ပြုစုထား

သားကမေ့လို၊ ချစ်မှာလား

အိပ်ပါတော့လား၊ မေမေသား။ ။

ကရင်အမျိုးသားကလေးချောကဗျာ ‘မိုးထိုးဝ အမိုး’ ကို

မြန်မာဘာသာပြန်ထားသည်။ ထိုကဗျာကို ကျွန်တော်ဖတ်ရှုရသည်။ မိမိ၏ ရင်သွေး
သားငယ်အပေါ် မိခင်၏ ကြီးမားသော စေတနာမေတ္တာထားရှိပုံတို့ကို
သရုပ်ဖော်ထားသည်။ မိခင်သည် မိမိ သားငယ်၏ ပုခက်ကြိုးကို ရွှေကြိုးဖြင့်ပင်
ဆင်လိုပုံ၊ မိခင်၏ မေတ္တာကြီးမားလှသဖြင့် ပျားသကာရည်ကဲ့သို့ ချိုမြိန်သောနို့ရည်
စီးဆင်းရပုံ၊ သားငယ်အား ပြုစုယုယချစ်၍ မဝနိုင်ပုံတို့ကို
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်ယောင်လာ သည်။

ထိုကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်ရှုနေမိသည်။

စကားလုံး တစ်ဆယ့် လေးလုံးက ကျွန်တော့်ဘဝကို ခိုက်သွားစေသည်။
ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးကို သိမ်းကြိုးယူငယ် ဘိသို့ ရှိလှသည်။

‘ငယ်မှကြီးတိုင်၊ ချစ်မငြီး

သားက မေ့လို ချစ်မှာလား’

ဤတွင် ကျွန်တော့်အား လူလားမြောက်အောင် ပြုစုခဲ့သော မိခင်ကြီး၏

မေတ္တာကြီးမားပုံကို လည်းကောင်း၊ အမေနှင့်ပတ်သက်သမျှသော
အကြောင်းချင်းရာများကိုလည်းကောင်း တစ်ရေးရေး မြင်လာသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် မတ်လအတွင်း အောက်မြန်မာပြည်မှ ဆုတ်ခွာလာသော

အင်္ဂလိပ်တပ်များ အနက်မှ လက်ဖတ်နှင့်ဂျနရယ်စလင်းဦးစီးသော အမှတ် (၁)

တပ်မကြီးသည် ပြည်မြို့တွင် ရုံးဖွင့်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင်

ဂျပန်လေယာဉ်များကလည်း မကြာခဏ ဗုံးကြဲ၍ စက်သေနတ်ပစ်နေ သဖြင့်

မြို့ပေါ်မှ လူအများသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများနှင့် တောရကျောင်းများသို့
ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော့် မိဘများသည်လည်း
ရေလယ်သောင်ထွန်းနေသည့် မြေနုကျွန်း ပေါ်ရှိ ဂုံးသောင်ရွာငယ်သို့
ရှောင်တိမ်းနေရစဉ် ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်ကို ထိုရွာ၌ မွေးဖွား
သန့်စင်ခဲ့ရသည်။ ထိုရေလယ်ကျွန်းသည် လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်ခန့်ကပင် တိမ်းကောပျောက်ကွယ်သွားသည်ဟု ဆို၏ ။
ကျွန်တော် ချက်မြုပ်ကား မရှိတော့ပြီ။

ထိုစဉ် ပန်းတောင်း-တောင်ကုတ်လမ်းမှတစ်ဆင့် အိန္ဒိယပြည်သို့
ပြန်ရန်အတွက် အောက် မြန်မာပြည်မှရောက်လာကြသော အိန္ဒိယလူမျိုးများကို
မိချောင်းရဲ၊ ရွှေကျွန်းတောတွင် စခန်းဖွင့်ပေး ခဲ့၏ ။ ကျောက်ရောဂါ
ဝမ်းရောဂါများဖြစ်ပွားသဖြင့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အိန္ဒိယလူမျိုးများစွာ သေကြေ
ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ ထိုကပ်ရောဂါများနှင့်
ကင်းဝေးခဲ့ရသည်။ ကျွန် တော်ငယ်စဉ်က ကျောက်ပေါက်ရာရှိသည့်
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတို့အကြောင်း ပြောပြတိုင်း အမေ ရဲ့ အပြောလေးကို
ယခုတိုင်မှတ်မိနေပါသေးသည်။

‘မေမေ့သား ကျောက်ပေါက်မှာ စိုးလို့ မေမေတို့ အဆင်းရဲခံပြီး
ရေလယ်ကျွန်းကို ပြေးရ တာလေ’

၁၉၄၂ ခုနှစ် မတ် ၃၀ ရက်နေ့တွင် စတင်ခဲ့သည့် ရွှေတောင်တိုက်ပွဲအပြီး
ဧပြီ ၂ ရက်နေ့ တွင် ပြည်မြို့ကို ဘီအိုင်အေနှင့် ဂျပန်တပ်များ သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။
ဆုတ်ခွာသွားသော အင်္ဂလိပ် တပ်က မြို့ပေါ်ရှိ အဆောက်အဦးအချို့နှင့်
မီးစက်စသည်တို့ကို ဖျက်ဆီးသွားခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပြည်မြို့ကြီးသည်
မီးလောင်ပျက်စီးခဲ့သည်။

ဂျပန်များ သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ရှောင်တိမ်းနေကြသော
ပြည်မြို့သူမြို့သားများသည် မြို့ပေါ် သို့ ပြန်လည်နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်ခေတ်အစပိုင်းတွင် ပြည်မြို့သည် အထက်အောက်ကုန် သည်များ ဆုံဆည်းရာဖြစ်၍ အထူးစည်ကားလှသည်ဟု ဆို၏။ ထိုအချိန်ကစ၍ အဖေသည် ပွဲရုံ လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် မဟာမိတ်များ ပြည်မြို့ကို ဗုံးကြဲခဲ့ပြန်သည်။ ဗုံးကြဲခြင်းမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်များပြားလာသဖြင့် မြို့ပေါ်မှလူများသည် အဆက်အသွယ်ရှိသည့် နေရာ များသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြရပြန်သည်။ ထိုစဉ်က ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပြည်မြို့တမြို့လုံး အဆောက် အဦးများ ပျက်စီး၊ လူသူမရှိဘဲ ချုံနွယ်တို့ဖြင့် ပိတ်ပုံးနေခဲ့သည်။

ထိုချုံနွယ်များအထဲတွင် ဂျပန်စစ်တပ်မှ ဓာတ်ဆီ၊ ရေနံဆီနှင့် ပစ္စည်းများ သိုလှောင်ထား ကြောင်း အမေပြော၍ သိရသည်။ မြို့၏ အရှေ့တောင်ဘက်အရပ်ရှိ တောရကျောင်းများနှင့် မြို့၏ မြောက်ဘက်ကမ်းနားတစ်လျှောက် ကျေးရွာများတွင် နေထိုင်သူများခဲ့သည်။ တောရကျောင်းများ တွင် နေထိုင်သူများအတွက် နိမိန္ဒာတွင် ဈေးဖွင့်၍ မြောက်ဘက်ရွာများတွင် နေထိုင်သူများအတွက် ကမ်းချောင်းတွင် ဈေးဖွင့်ပေးထားခဲ့သည်။

ထိုဈေးတွင် အမေက အထည်ရောင်းခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကာလအတွင်း ဂျပန် တို့၏ ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်ခြင်းခံရသူ ဗမာ့တပ်မတော်သားအချို့မှာ ကြားတောရလျှို့ဝှက်တွင် အသတ်ခံခဲ့ ရကြောင်း အမေပြောပြသည့်အခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မချီအောင် ခံစားခဲ့ရဖူးသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် မေလ (၂) ရက်နေ့တွင် မဟာမိတ်တို့၏ အမှတ် (၂၀) တပ်မသည် ပြည်မြို့ အား သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြန်သည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် မြို့အတွင်းသို့ လူအများစုနှင့် အတူ ကျွန်တော်တို့ လည်း ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ၁၉၅၀ ခုနှစ်များတွင် ပြည်မြို့၌ မြို့လုံးကျွတ်နီးပါး မီးလောင်ကျွမ်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်သည် ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင်

တစ်ကြိမ်၊ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ် စုစုပေါင်း နှစ်ကြိမ်မီးလောင်ခံရဖူးသည်။ ကျွန်တော့်အဖိုးပိုင် မင်းစုရွာမှ ရှေးမြန်မာအိမ်ကြီး ကိုဖျက်၍ ၊ ကြိမ်အစားထိုးဆောက်ခဲ့ရသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ အထူးသဖြင့် အမေ နှင့်ပတ်သက်၍ အမှတ်ရစေသည်က ၁၉၄၉ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အစ်ကိုနှင့် ကျွန်တော်သည် မီးလောင်စဉ်က ကျောင်းကြီးဆိပ် ဧရာဝတီမြစ်တွင်း ရေးဆင်းကူနေချိန်ဖြစ်သည်။ မီးလောင်မှုအရှိန်အဟုန်က အလွန်မြန်ဆန်လွန်းသည်။ ပေါက်ကွဲ သံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ မီးခိုးလုံးကြီးများနှင့်အတူ မီးတောက်မီးလျှံများကလည်း ဝါးမြို့ တော့မည့်အသွင် ဆောင်နေသည်။ မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ မတက်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲ၍ မြစ်ကြောင်းအတိုင်းဆန်၍ နဝင်းရပ် ရွှေပလ္လင်မျှော်ဘုရားအနီး သောင်ခုံကို တိုင်အောင်ပြေးသည်။ ကျွန်တော်က ဖိနပ်မပါသည့်အတွက် သဲသောင်၏ အပူကို မခံ နိုင်ဖြစ်နေသည်။ အစ်ကိုက ချောမော့၍ လက်တွဲခေါ်သည်။ ပြေးနေစဉ်အတွင်း လူအများအပြား မြစ်ကမ်းစပ်သို့ အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည်။

နေမွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်သည်။ မြစ်ကမ်းနဖူးမှ ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ ပေပေါခွံအချို့ မြစ်ကမ်း နဖူးသို့ ကျရာက်လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်လိလိပင် ဖြစ်သည်။ မြစ်ဆိပ်များရှိ လှေအချို့ပင်လျှင် ဧရာဝတီမြစ်အနောက်ဖက်ကမ်းသို့ ထွက်ခွာနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် (၇) နှစ်သားအရွယ်မို့ အမေကို သတိရ၍ ငိုမိသည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုက ၁၃ နှစ် သား လူပျိုပေါက်အရွယ်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို အားပေးရှာသည်။

ဤတွင် လှေသူကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံးကို သူ့လှေ ပေါ်တင်၍ ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ လှေပေါ်တွင် မီးဘေး ဒုက္ခ သည်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အား လှေသူကြီးက သား

သမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာ၍ ကျွေးမွေးပြုစုသည်။ အနောက်ဘက်ကမ်းရွာတွင် တစ်ညအိပ်ကြသည်။ ထိုရွာ၏ အမည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိချေ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ပြည်မြို့၌ ပြောင်သလင်းခါ နေသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်ရသည်။ မီးဘေးဒုက္ခသည်အားလုံးကို လှေသူကြီးက ဧရာဝတီမြစ်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ မူလနေရာသို့ အရောက်ပြန်ပို့ပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိပ်ကမ်းရောက်သည့်အချိန်မှာ မွန်းတည့်ချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သည် မီးထဲပါသွားကြောင်း ကြားသိရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအခြေအနေမည်သို့ ဒုက္ခ ရောက်နေသည်၊ မည်သည့်နေရာတွင် နေကသည်ကို ကျွန်တော်စိုးစဉ်းမျှ မတွေးမိ၊ အမေကိုပဲ သတိရ၍ ငိုနေမိသည်။ လှေသူကြီးက ဖြောင်းဖြသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကတစ်ဆင့် ကျွန်တော့် အမေကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပေးမည်ဟု ဆို၏ ။

ကျွန်တော့်အမေကို အဖေနှင့်အတူ နေ့လည် နှစ်နာရီခန့်တွင် အဆောင်းမပါ ဖိနပ်မပါနှင့် ငိုကြွေးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အမေထံ အပြေးသွားတွေ့သည်။ အမေက ကျွန်တော်တို့ကို ဖက်ရင်း သတိလစ်သွားသည်။ လှေသူကြီး၏ ဖေးမကူညီမှုကြောင့် လှေပေါ်တွင် သတိရလာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်အစ်ကိုကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားရင်း အမေပြောလိုက်သော စကားကို ယနေ့တိုင်အောင် စွဲနေသည်။

‘သားတို့ကို တွေ့လိုက်ရတာ အမေ့ဘဝ သေရာက ပြန်ရှင်လာတာပါပဲကွယ်...’

‘အမေတို့ မီးလောင်ရာမှာ ပါသွားတဲ့ အိုးအိမ်စည်းစိမ်တွေ ပြန်မရချင်နေပါစေ၊ သားတို့ကို မသေမပျောက် ပြန်တွေ့ရတာ ကိုဘဲ မေမေ ဝမ်းသာလှပါပြီ လူလေးတို့ရယ်...’

ပြည်မြို့တွင် ရဲဘော်ဖြူများ ကြီးစိုးလာစဉ်ကာလက

အမေပြောသောစကားကိုလည်း အမှတ်ရနေသေးသည်။

‘သားတို့ မေမေ မသိဘဲ အပြင်ကို မသွားကြနဲ့၊ ခေတ်အခါကလည်း

မကောင်းဘူးမှတ်လား၊ သေနတ်က သွေးဆာနေတာလား၊ လူကဘဲ

လက်တည့်စမ်းချင်နေတာလား မသိဘူး၊ စိတ်မထင် ရင် ခွေးတောင်သေနတ်နဲ့

ပစ်နေတာ တွေ့တယ်မှတ်လား၊ မတော်တဆ အပြစ်မဲ့တဲ့သူကို မှန် လိုက်ရဖြင့်

အကျိုးနဲ့ရချည်သေးရဲ့’

‘မေမေမှာ မင်းတို့ဖွားဖွား မကျန်းမမာ ရှိနေတာကိုလည်း ပူရ၊

သားတို့ကိုလည်း မေမေရှိနေ သရွေ့ စိတ်ပူနေရတယ်၊ သေနတ်တွေ၊

အမြောက်သံတွေ ကြားနေရတော့ ညညလည်း အိပ်မပျော်ဘူး၊ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့

စိတ်ချလက်ချ အိပ်ချင်စမ်းပါရဲ့’

မှန်ပေသည်။ ကျွန်တော့်အဖွား မေ့မျောနေသည့် အချိန်တွင်

အမြောက်သံများ မကြားရ အောင် မေမေနှင့် အရီးတို့က ဝှမ်းဖြင့်ဆို၊ ကျွန်တော်တို့

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြေးစည်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ထုနေရပုံများကို

လည်းကောင်း၊ ဖွားဖွား နားတစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် ဖိုးဖိုး နှင့် ဖေဖေတို့က

ဘုရားဂုဏ်တော်များ ရွတ်ဖတ်နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း အမှတ်ရလာသည်။

ထိုစစ်အတွင်းက သေဆုံးခဲ့ရသော ထိုကျွန်တော့်အဖွားဖြစ်အင်နှင့် အေးချမ်းသော

ကာလအတွင်း သေဆုံးခဲ့ရသော ကျွန်တော့်အဖိုးဖြစ်အင်မှာ

အတော်အတန်ခြားနားမှု ရှိပေသည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်မေလ (၁၉) ရက်နေ့ နေ့လည် (၁၁) နာရီခန့်တွင်

ရန်ကုန်ဘက်မှလာသော အစိုးရတပ်မတော် စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းက ပြည်မြို့ကို

တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ယူလိုက်သည့် နောက်ပိုင်းတွင်မှ ပြည်မြို့သည်

အေးချမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အဖိုးသည် ၁၉၅၉ ခုနှစ်က သေဆုံးခဲ့သဖြင့်

ငြိမ်းချမ်းစွာဖြင့် ဘဝကူးပြောင်းခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မိဘအရာရောက်လာပြီမို့

မိဘဝတ္ထရားငါးပါးနှင့်ညီအောင် ကျင့်ကြံနေထိုင် လာရသည်။ တောင်၏ အနိမ့်အမြင့်ကိုသိလိုလျှင် တောင်ခြေသို့သွားပါဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိ သည်။ ယခု ကျွန်တော်သည် တောင်ခြေတွင်သာမက တောင်ပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်းတက်လှမ်းနေရ ပြီဖြစ်သည်။ ‘မြင့်မြင့် ရောက်လေ ဝေးဝေးမြင်လေ’ ဆိုသကဲ့သို့ မိဘတို့၏ ဘဝနှင့် မိဘတို့က သားသမီးအပေါ်ထားရှိသည့် ၅၂၈ သွယ် မေတ္တာ၏ သဘောအမှန်ကို နားလည်လာသည်။ စုန်ရေ နှင့် ဆန်ရေတို့၏ သဘောသဘာဝကို ပီပီပြင်ပြင် သဘောပေါက်လာသည်။

ကျွန်တော့်အမေ၏ မေတ္တာမှာ ‘လှောလေအပြေး၊ တက်ဖွေးဖွေး’ ကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ အမေက ကျွန်တော်တို့အပေါ်ထားရှိခဲ့သည့် ကြီးမားသော မေတ္တာကို တုန့်ငြိုး၍ မရသည်မှာ အမှန် ပင်ဖြစ်သည်။ အမေ့ကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်မမီအောင်ရှိသည်ကိုတော့ ဝန်ခံရပေမည်။

တစ်ချိန်က ကျွန်တော်သည် သားသမီးဝတ္ထရားပျက်ကွက်ခဲ့ဘူးသည်။ အမေတစ်ယောက် အနေဖြင့် ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့် ပျက်ကွက်မှုမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မြို့တွင် ကာကွယ် ရေး ရ/သုံး မှန်းခြေငွေစာရင်းကို တာဝန်ယူရသည်မို့ နှစ်စဉ် ဇန်နဝါရီလအတွင်း အပြီးသတ်မှန်းခြေ စာရင်းပြုစုရသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် မည်သည့်နည်းဖြင့်မဆို ခွင့်မယူထိုက်ချေ။ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်း ၏ သဘောသဘာဝအခြေအနေကို ကျွန်တော့်အမေမသိ၍ အဖေအသည်းအသန်ဖြစ်နေသဖြင့် အမြန်ဆုံးလိုက်လာရန် ကျွန်တော့်အား အမေကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ပြည်သို့ရောက်သည့်အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အဖေ၏ အသက်ကိုပင် မမှီတော့ချေ။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အား အလေးနက်ဆုံးပြောခဲ့သော မေမေ့စကားသည် ကျွန်တော့် ရင်တွင်းဝယ် အမြဲကိန်းအောင်းနေသည်။

‘သားကို မေမေ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်’

‘သား ဖေဖေ မရှိတော့တဲ့နောက် မေမေ့ကို ဂရုစိုက်ပါ’

‘မေမေ ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပါ’

‘မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပါ’

ယခု ကျွန်တော့်အမေသည် ကျွန်တော့်ထံ ဒုတိယအကြိမ်
ကိုယ်တိုင်ဖုန်းဆက်လာပြန် သည်။

‘သား မေမေတို့ မိသားစုအားလုံး ပြည်စွယ်တော်လှည့်ပွဲမှာ
ဆုံကြရအောင်’

‘ဒီနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၈ ရက်နေ့မှာ သုဝဏ္ဏဇောတိက
အုတ်ကျောင်းနှင့် သာလာယံဇရပ် အလှူရေစက်ချမယ်’

‘ဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင် လာခဲ့နော် သား...’

သွားထိုက်ပေသည်။ ခေတ္တရာမြစ်စွယ်တော်သည် ၁၂၆၁ ခုနှစ်
တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၁) ရက်နေ့ ညနေ (၅) နာရီတွင် ပြည်မြို့သို့
ရောက်ရှိလာသည့်အတွက် ရောက်ရှိလာသည့် ရက်နှင့် အချိန်ကို နှောင်းလူငယ်များ
မှတ်သားနိုင်ရန် အထိမ်းအမှတ်ပြုလျက် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ထိုရက်ထိုအချိန်မှာ
ခေတ္တရာမြစ်စွယ်တော်ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားကို ကျင်းပခဲ့သည်။

ထို့နောက် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ ညနေ ၃ နာရီတွင်
ရွှေဆံတော် စေတီ တော်ကြီး၏ ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ နှစ်စဉ်
လင်္ကျာရစ်သုံးပတ်လှည့်လည်ပူဇော်ပွဲကို စည်ကား သိုက်မြိုက်စွာကျင်းပခဲ့ပြီး
သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်ပြည့်မြောက်သောနှစ်များတွင် မြတ်စွယ်တော်တိုက် အတွင်းမှ
မြတ်စွယ်တော်အား ကရဝိတ်ဖောင်တော်ကြီးပေါ်သို့ ပင့်ဆောင်ကာ တန်ဆောင်မုန်း
လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ နံနက် ၆ နာရီမှစ၍ ခေတ္တရာမြစ်စွယ်တော်လှည့်လည်ပွဲ
ကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

ရွှေဆံတော်စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော်ကြီးနှင့် (၉၃)

ကြိမ်မြောက် ခေတ္တရာ မြတ်စွယ်တော် ပြည်မြို့တွင်းသို့
ဒေသစာရီကြွချီလှည့်လည်အပူဇော်ခံပွဲကို ဤနှစ် (၁၃၅၃) ခုနှစ်
တန်ဆောင်းမုန်းလဆန်း ၈ ရက်နေ့မှ လှပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့အထိ
ကျင်းပပေတော့မည်။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က မြတ်စွယ်တော် ပြည်မြို့အတွင်းသို့
ဒေသစာရီကြွချီလှည့်လည် အပူဇော်ခံပွဲကျင်းပတိုင်း ပျော်ခဲ့ရသည်။ ယခု
ဝန်ထမ်းဖြစ်လာသည့်အခါ တာဝန်ကို ဦးထိပ်ထား နေရသည်။

‘သားကြိုးစားပြီး လာခဲ့ပါမယ်’ ဟူသော မပြတ်မသား
ဖြေကြားလိုက်ရသည်ကိုဘဲ စိတ် မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

ပြည်မြို့သည် သာယာလှပ၍ ထူးခြားချက်များကလည်း
အများအပြားရှိသည်။ ကျွန်တော် နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းအဖြစ်
စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ကျောက်တိုင်ကို စာဆို
ကျော်အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ဆရာတော်၏ မူလအရိုးအိုးဂူနေရာအနီးတွင်
တွေ့ရဘူးသည်။ တာပတ်ကွင်းနှင့် ရွှေမောင်းတုန်းဘုန်းကြီးကျောင်းကြားတွင်
ရှိသည်။

‘ရင်သွေးဟူက၊ ချစ်မဝတည်၊ မိဘတံထွာ၊ သားတကာနှင့်၊
တစ်ရာနှစ်က၊ လည်ချင်းနွဲ့ လည်း၊ ရောင့်ရဲမထင်၊ စုံမက်ပြင်လျက်၊
ဖြုတ်ခြင်ကိုက်နာ၊ မြူရိုမာမျှ၊ ရံခါတစ်ရစ် မဖြစ်စေရက်၊ အသက်ရှည်ကြောင်း၊
ဆုတောင်းဆုယူ၊ အလှူကောင်းမှု၊ ကိုယ်စားပြုလျက်၊ ဝတ်တုစံပ၊ ဆောင်
ရွက်စသား၊ ကံငြည့်တင်း၊ ဖြန့်ဖြူးခြင်းဖြင့်၊ မကင်းရေးမိုး၊ ဥယျာဉ်ပျိုးသို့
မညှိုးမခေါင်၊ ကြီးပြင်း အောင်လျှင်၊ စောင်စောင်ပျပ်ပျပ်၊ ကွပ်ညှပ်ဆုံးမ၊
သင်ပြသသည်၊ ငယ်ကလက်ဦး ဆရာတည်း’ ဟူ၍ သရုပ်ဖော်ခဲ့သည်။

ထိုလက်ကာကို ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကပင် အမြတ်တနိုး

အာဝုံဆောင်ထားသည်။ မိဘနှစ်ပါး ကို ချစ်မြတ်နိုးသည်။ ယခု ကျွန်တော့်တွင်
မိဘနှစ်ပါးရှိသည့်အနက် အဖေမရှိတော့ပြီ။ အမေက ပြည်မြို့မှ လွဲ၍
အခြားမည်သည့်နေရာကိုမျှ ခေတ္တခဏမျှပင် ခရီးမထွက်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့်
သားကို တွေ့လိုမြင်လိုနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့်လည်း အမေ အသက်ထင်ရှားရှိနေသည်ဟူသော
အသိတစ်ခုတည်း ကပင် ကျွန်တော့်အတွက် အားတက်စရာဖြစ်နေသည်။ ဤတွင်
ကျွန်တော့်အနေဖြင့် တာဝန်ပိုင်းကို ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။

ထိုသို့ ဆန်းစစ်ကြည့်ရာတွင် ပထမဆုံး ကျွန်တော့်အဖေ၏ ဈာပနကို
မြင်ယောင်လာသည်။ ကျွန်တော့်အဖေသည် အသက် (၆၈) နှစ်အထိ
ဆွမ်းလောင်းအသင်းကိုလည်းကောင်း၊ အဘိဓမ္မာ သင်တန်းကိုလည်းကောင်း၊
ဘုန်းကြီးကျောင်းများ ကိစ္စအပင်ကိုလည်းကောင်း ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေ၏ ဈာပနတွင် ပြည်မြို့ ကျောင်းတိုက်အသီးသီးမှ
ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်း လိုက်လံပို့ဆောင်မှုက ထူးခြားနေသည်။
သို့ဖြစ်ရသည်မှာ ကျွန်တော့် အဖေက သာသနာရေးကိစ္စတွင် တာဝန်ကျေခဲ့၍
ရဟန်းသံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်
လိုက်လံပို့ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော့်အမေသည်လည်း အဖေကဲ့သို့ တန်းတူရည်တူ
မဆောင်ရွက်နိုင်သည့်တိုင် အောင် သာသနာရေးကိစ္စ မှန်သရွေ့ အလှူရေစက်
လက်နှင့်မကွာ ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ အမေ တာဝန်ကို ကျွန်တော်မှ
တစ်ဘက်တစ်လမ်း ဖေးမကူညီထမ်းဆောင်သင့်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အမေလည်း
စိတ်ချမ်းသာမည်။ အမေစိတ်ချမ်းသာလျှင် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ချမ်းမြေ့မည်။
စိတ်နှလုံးအေးရက ကျွန်တော့်အနေဖြင့် နိုင်ငံတော်တာဝန်ကို ယခုထက်
ပိုမိုတာဝန်ထမ်းဆောင် နိုင်မည်။ အဖေ အသံအသန်ဖြစ်စဉ်က မပြုစုလိုက်ရသည့်

ပတ္တရာပျက်ကွက်ခဲ့သော သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အမေ့ဆန္ဒကို
ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု နှလုံးသွင်းမိသည်။

တိုက်ဆိုင်မှုဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်တော့်စိတ်သဏ္ဌာန်တွင်
ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြင့် ကြည်နူး နေခိုက် ကျွန်တော့်သားအငယ်ဆုံး ကလေး၏
‘တို့မေမေ’ ကဗျာရွတ်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ အသက် ၇၆ နှစ်အရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်သော
မွေးမေမေကို ရည်မှန်းကန်တော့လိုက်ပြီး အမေ့ဆန္ဒကို လိုက် လျော့၍ ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်ရပါတော့သည်။

ကျွေးမွေးသုတ်သင်၊ သက်ဆုံးပင်၊

ချစ်ခင်ရှာပေ၊ တို့မေမေ။

ငယ်စဉ်ကာလ၊ စည်းကမ်းပြ၊

ဆုံးမခဲ့ပေ၊ တို့မေမေ။

အရွယ်ရောက်လာ၊ ကျောင်းအပ်ကာ၊

ပညာပေးပေ၊ တို့မေမေ။

ကျန်းမာဖို့ရေး၊ သင့်ရာကျွေး၊

လေးစားအပ်ပေ၊ တို့မေမေ။

ဝတ်စားဆင်ယင်၊ မြတ်နိုးကြင်၊

ချစ်ခင်အပ်ပေ၊ တို့မေမေ။ ။

အောင်နိုင်မြင့်

စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၃ ခု၊ ဧပြီလ။

အခန်း (၂)

ကျွန်တို့အတွက်

သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

အောင်နိုင်

အောင်နိုင်မြင့်

ကျွန်တော့်ဘဝကို အလှဆင်ပေးခဲ့သော အကြွေ

ယနေ့ ကျွန်တော့်သား စုဘူးဖောက်သည့်နေ့ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က သားမွေးနေ့တွင် အမှတ်တရ ဝယ်ပေးခဲ့သော စုဘူးကလေးဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်ပြည့်မြောက်သည့်နေ့တွင် ထိုစုဘူး ကလေးတွင် အကြွေတွေ အပြည့်ဖြစ်နေသည်။

ဤတွင် သားက...

‘ဖေဖေ၊ သားရှေ့နှစ်မှာ ငါးတန်းတက်ရတော့မယ်၊
သားစုထားတဲ့အကြွေတွေကို ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ’

ထိုအမေးကြောင့် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲတွင်...

‘အကြွေတွေကို ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ’

‘အကြွေတွေကို ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ’

‘အကြွေတွေကို ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ’ ဆိုသည့်
မေးခွန်းသံပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

ယင်းအမေးမျိုး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မေးခဲ့ဖူးသည်။
နောက်ဆုံးနှစ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝကဖြစ်၏ ။
ဘောဂဗေဒဘာသာသင်ယူခဲ့သော ကျွန်တော်သည် အကြွေ၏ အခန်းကဏ္ဍကို
သေးသိမ်မှေးမှိန်အောင် မလုပ်မိခဲ့သည့်အတွက် အရေအတွက်မှ အရည်အချင်းသို့
သဘောဆောင်သည်၊ ထိုစဉ်က သတိမမူမိခဲ့ချေ။

ကျွန်တော် နားလည်ထားခဲ့သည်က...

အရင်းရှင်စနစ်အောက်၌ ရောင်းကုန်တစ်ခုနှင့်
တစ်ခုအပြန်အလှန်လည်ပတ်မှု၊ သို့မဟုတ် ဖလှယ်မှုသည် အသပြာဆက်ဆံမှုပုံဖြင့်

ပေါ်ထွန်းနေကြောင်း...

ရောင်းကုန်ချင်းဖလှယ်မှု၌ အသပြာသည် ‘ကြား’ မှာနေကြောင်း၊

ဖလှယ်မှု ထွန်းကားလာသည်နှင့်အမျှ ရောင်းကုန် ဖလှယ်မှုသည်
အသပြာချင်း ဖလှယ်မှု ဖြစ်လာကြောင်း၊

အသပြာသည် ရှေ့တန်းကို ရောက်လာကြောင်း၊

ရောင်းကုန်ချင်း ဆက်ဆံရေးသည်

အသပြာဆက်ဆံရေးအသွင်ဆောင်လာကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဖလှယ်တန်ဖိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ထားသည်မှာ...

ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုသည် အသုံးဝင်တန်ဖိုး ရှေးဦးစွာ ရှိကြောင်း၊

ဤကဲ့သို့ ရှိပြီးသည့်နောက် အခြားကုန်ပစ္စည်းများဖြင့် လဲလှယ်ကြောင်း၊

လဲလှယ်ရာ၌ အရေအတွက် ညီမျှခြင်းတစ်ခုကို တည်ဆောက်ပြီး

လဲလှယ်ကြောင်း

ဤသို့ ဖလှယ်နိုင်သော ဂုဏ်ဒြပ်သည် ဖလှယ်နိုင်သော

တန်ဖိုးပင်ဖြစ်ကြောင်း၊

ထို့ကြောင့် ဖလှယ်နိုင်သော တန်ဖိုးဆိုသ်မှာ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုနှစ်

တစ်ခုကြားရှိ အရေ အတွက်ချင်း ညီမျှမှုကို ဆိုကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်သိနေသော အခြေခံဘောဂဗေဒ

သဘောတရား နှင့် လက်တွေ့ပေါင်းစပ်နိုင်ခြင်းမရှိ။ တစ်နည်းဆိုရသော်

သိမှုအပေါင်း သိမ်းဆည်းသိုမှီးထားသော ဘဝဘာဏ်တိုက်ကို သဘောတရားဟူသော
သော့ဖြင့် မဖွင့်နိုင်ခဲ့ချေ။ ဤသို့ဖြင့် ထိုစဉ်က အလှမ်း ကျယ်အလယ်လတ်နေသည်။

ကျွန်တော့်မိဘတွေက ‘အောင်မြန်မာ’ ပဲခွဲစက်တည်ထောင်ထားသဖြင့်

ငွေရေးကြေးရေး မပူမပင်နေခဲ့ရသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်အရောက်တွင် ကျွန်တော်နေ သော ပဲခူးဆောင်သို့
ကျွန်တော့်အဖေ ရောက်လာသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ကျွန်တော့်အဖေ က
ကျွန်တော့်အား ဆုံးမသည်။

‘သား... မင်းကို ဖေဖေယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးနှစ်
ရောက်နေတဲ့ သားကို သတိ လက်လွတ်မဖြစ်ရအောင် ဖေဖေ
လက်ဆောင်မွန်ပေးမယ်၊ အဲဒါက သားအတွက် အဆောင်ခန့် စားစရိတ်အလွတ်
ဖေဖေ လစဉ်ပို့ပေးနေတဲ့ ငွေတစ်ရာငါးဆယ်ကို လစဉ်အသုံးစာရင်းလုပ်ပေးဖို့ပဲ’

သို့သော် ကျွန်တော်က စောဒကတက်သည်။

‘စာရင်းတော့ မလုပ်ပေးပါရစေနဲ့ ဖေဖေ၊ စာရင်းလုပ်ပေးဖို့ရာ အချိန်လဲ
ရမယ်မထင်ပါဘူး’

ကျွန်တော့် စကားအဆုံး ဖေဖေမျက်လုံးအစုံ၌
ဒေါသရောင်လျှမ်းတက်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်တော်က
ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော့်အဖေက သူ့စိတ်ကို သူထိန်းလိုက်ပြီး...
.

‘မင်းအခန်းကို ဖေဖေ နောက်ဆုံးလာခြင်းပဲလို့ မင်းမှတ်လိုက်ပါ၊ ဒီနှစ်
မင်းတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရရင် ဖေဖေမျှော်မှန်းထားတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလဲ
မလုပ်နဲ့တော့ စာရင်းမနိုင်ရင် ဘယ်လိုမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဖြစ်ထွန်းမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလခစားဘဝရောက်တော့ကော စာရင်းမကိုင်ရ တော့ဘူးလား၊
စာရင်းကို အလေးထားမှ အခြေအနေမှန်ကို သိမြင်နိုင်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်
အောင် ကြံဆောင်နိုင်မယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်ထားပါ၊ ကဲ... ငါသွားလိုက်အုံးမယ်’

ဟု တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသံဖြင့် ဆုံးမသည်ကို
နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသည်။

အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်အတွေးက ပြည်မြို့ သို့ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အဖေက စနစ်ရှိသည်။ ဖေဖေလုပ်ငန်းခွင်၌ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၏ ညာဘက်တွင် သံဆူးချိတ်ကောက်ကြီး ၃ ချိတ်နှင့် အပေါင်း၊ အနုတ်၊ အမြှောက်၊ အစားတွက်ချက်ရာတွင် အထောက်အကူပြု တရုတ်ပေသီး ကိရိယာတစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်တော့်အဖေ၏ လက်ခုပ် တစ်ဖောင်အကွာတွင် ထိုအရာဝတ္ထုများ ချိတ်ဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အဖေ၏ အရပ်မှာ ခြောက်ပေခွဲခန့်ရှိသည်။

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခန့်ခန့် ညားညားရှိတာမို့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများကို.

‘ပျူလူမျိုးဆိုလို့ ငါတို့ပဲ ကျန်တော့်တယ်’

ဟု ကြွားဖူးသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် သာရေး၊ နာရေးဖိတ်သာများလာလျှင် ပြက္ခဒိန်တွင်ရေးမှတ်ပြီး ဘယ်ဘယ်အစွန်ဆုံး ဆူးချိတ်ကောက်တွင်ဖောက်၍ ဆွဲလိုက်သည်။ ပေးရန်ရှိသော ပြေစာ များနှင့် အထောက်အထားဟူသမျှကို အလယ်ဆူးချိတ်ကောက်တွင်တွဲသည်။ ရရန်ရှိသော ပြေစာများနှင့် အထောက်အထားမှန်သရွေ့ကို ၎င်း၏ ညာဘက်အစွန်ဆုံးတွင် တွဲသည်။

ထိုဆူးချိတ်ကောက်ကြီး ၃ ချိတ်ကို မည်သူ့ကိုမျှ ကိုင်ခွင့်မပြုချေ။

တစ်ပတ်တစ်ခါ သံဆူးချိတ်ကောက်ကြီး ၃ ချိတ်မှ ပြေစာများ၊ စာရွက်များကို ရှင်းလင်းသည်။ စာရွက်အချို့မှာ စားပွဲအတွင်း သော့ခတ်သိမ်းဆည်းထားသည့် ဖိုင်များအတွင်း ရောက်သွားသည်။ ထိုဖိုင်များမှ တစ်ဆင့် ပြင်ပစာရင်းစစ်ကိုခေါ်၍ တစ်လတစ်ခါ စာရင်းပြုစုသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ယင်းသံဆူးချိတ်ကောက်များသည် သူ့သဘောသူဆောင်၍

အလုပ်လုပ်ပေးနေရပေသည်။

ကျွန်တော့်အဘိုး (အမေ၏ အဖေ) ကလည်း စည်းစနစ်အလွန်ကြီးသည်။
သောက်ပြီးသည့် ဆေးပြင်းလိပ်တိုကလေးများကို
ဂိုးလ်ဒင်းပတ်ဖ်လေးထောင့်သံပုံးအလွတ်တွင် အစီအရီထည့်ထား သည်။
ဆေးပြင်းလိပ်အထုပ်ကုန်သည့်အခါ ဆေးပြင်းလိပ်အတိုကို ချေ၍
ဆေးတံဖြင့်သောက် သည်။

နေ့စဉ် ထမင်း၊ ဟင်း မပိုစေရန် အမြဲ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်လုပ်ပေးသည်။
အကယ်၍ မလွှဲ မရှောင်သာဘဲ ထမင်းပိုခဲ့သော် အချို့ကို ကျီးစာ၊ ငှက်စာ၊
ခွေးစာကျွေးပြီး အချို့ကို ထမင်းဆုပ် လုပ် နေလှန်းသည်။ နေလှန်းပြီး
ထမင်းခြောက်များကို မြေအိုးထဲထည့်၍ စနစ်တကျသိမ်းဆည်း ထားသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းခြောက်များကို ထမင်းပန်းကန်အတွင်းထည့်၍ သောက်ရေ
လောင်းပြီး ထန်းလျက်ဖြင့် စားသုံးသည်ကို တွေ့ရဖူးသည်။

ကျွန်တော်တို့မြေးတွေက အဘိုးကိုကြည့်ပြီး ရယ်မိခဲ့ကြဖူးသည်။
ထိုစဉ်က အဘိုးပြော သောစကားကို အမှတ်ရလာလေသည်။

‘မြေးတို့က ခေတ်ပျက်ကိုမှ မကြုံဖူးဘဲကိုး’

ကျွန်တော်သည် အဖေနှင့် အဘိုးတို့၏ စနစ်ကောင်းများကို
ပြန်လည်မြင်ယောင်မှတ်သား လာမိသည်နှင့် ကျွန်တော့်အဖေနောက်သို့
အပြောင်းလိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော် အဓိပတိလမ်းမ ကြီးအရောက်
ကျွန်တော့်အဖေ စီးနင်းလိုက်ပါသွားသော ကားသည် အဓိပတိလမ်းမကြီးနှင့်
တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းဆုံသို့ ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်တော် ပဲခူးကျောင်းဆောင်သို့ လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။
အပေါ်ဆုံးထပ်သို့အရောက် ကျောင်း ဆောင်ရှေ့မျက်နှာရှိ မည်သူ့ကိုမျှ
နေရာချထားပေးခြင်းမပြုသော ယခင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနေခဲ့ သည့်

အခန်းနံပါတ် ၁၁၃ ရှေ့တွင် အတန်ကြာရပ်နေမိသည်။ အဖြေတစ်ခုတော့ ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကလောက် တာဝန်မကြီး၊ အချိန်မရနိုင်လောက်အောင်လည်း တာဝန်မများပါဘဲလျက် စာရင်းမှတ်ခြင်းကို ဇာခဲ့၍ ကျွန်တော့် အဖေအား ဆင်ခြေဆင်လက်ဖြင့် စောဒကတက်ခဲ့သည့်အမှားကို ကျူးလွန်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုအမှားကို စာရေးဝန်ချတောင်းပန်ရန် ဘယ်ဘက်သို့ကွေ့၍ မိမိအခန်းအမှတ်-၁၀၀ သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

မိမိအခန်းသို့ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်အဖေ ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်စာရေးအပြီးတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ် ချမှတ်လိုက်သည်။ တစ်နေ့တာအတွက် အိတ်ထဲသို့ ငါးကျပ်သာ ထည့်၍ မသုံးဖြစ်သော အကြွေမှန်သရွေ့ အိပ်ရာအောက်သို့ စုဘူးသဖွယ် ထည့်ထားပြီး စာမေးပွဲကြီး အပြီးတွင် ထိုအကြွေများဖြင့် အပျော်ကြီးပျော်လိုက်မည်ဟု နှလုံးသွင်းလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

စာရင်းမှတ်ရန် လက်တွန့်နေချိန်တွင် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာမည့် အလိယံနည်းကို ကိုယ်နှင့်တန်ရုံကျင့်သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျင့်သုံးလာရာ စာမေးပွဲကြီးပြီးစီးသည့်နေ့တွင် ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှေ့တွင် စုထားသော အကြွေများကို ရေတွက်ကြည့်မိသည်။ ငွေကျပ် ၃၀၀ ခန့်ရသည်။ ထိုစဉ်က...

‘အကြွေတွေကို ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ’

ဟု မိမိကိုယ် မိမိ မေးခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အကြွေများကို ဦးချစ်လက်ဘက်ရည်ဆိုင်၌ လဲလှယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးစလုံး နဂါးတံဆိပ် ဘတ်စ်ကားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့

ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ မြို့တွင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်အလိုချင်ဆုံးသော Ray-Ban မျက်မှန်တစ်လက်ဝယ်၍ တပ်လိုက် သည်။ တစ်လက်မှ ၆၅ ကျပ်ပဲကျသည်။ ကျန်ငွေဖြင့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို နန်းသီတာတွင် ဘီယာဖြင့် အကျအနစည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က မန္တလေးဘီယာပုလင်းကြီး (ဘီယာပြင်း) တစ်ပုလင်းမှ ၂ ကျပ် ၇၅ ပြားသာပေးချေရသည်။ ဘီယာပျော့ဆိုက ပုလင်းကြီး တစ်ပုလင်းကို ၂ ကျပ် ၅၀ ပြားဖြင့် သောက်သုံး၍ ရသည်။

အားလုံး အဝအပြစားသောက်ကြပြီး ငွေချေလိုက်ရာ ငွေ ၄၀ ကျပ် ကုန်သွားသည်။ လက်ထဲတွင် ငွေ ၂၀၀ ကျပ်နီးပါး ကျန်နေသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် သုံးဘီးကားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ကားဆရာက ကျွန်တော်တို့ အသွင်အပြင်ကိုကြည့်ပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်း သားများဖြစ်သည်ကို သိနေဟန်တူသည်။

မှန်ပေသည်။ ထိုခေတ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုလျှင် စာအုပ်သုံးလေးအုပ်ကို လက်ဖြင့်သာကိုင်သည်။ လွယ်အိတ်မသုံးချေ၊ တွဲလုံချည်နှင့် တက်ထရွန်အကျအဖြူဆို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ၏ သင်္ကေတပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကားဆရာက စ၍ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဈေးဦးမပေါက်သေးလို့ နောင်ကြီးတို့ လှည်းတန်းပြန်မယ်မဆိုရင် လိုက်ပို့ပါရ စေ’

ဤတွင် ကျွန်တော်ကစပြီး တုံ့ပြန်ပြောကြားလိုက်သည်။

‘နောင်ကြီးက အကင်းပါးတယ်နော်၊ ဈေးဦးမပေါက်သေးဘူးဆိုတော့ ဘယ်အချိန်အထိ ငွေရှာမှာလဲ’

ကားဆရာက...

‘ညသန်းခေါင်ယံအချိန်အထိ ပြေးဆွဲမှာပါ၊ လောလောဆယ်

ငွေများများကို မြန်မြန်နဲ့ ရချင်နေတယ်ဗျာ...’

‘နောင်ကြီးဆိုလိုတာ ငွေရရေးသည် ပထမ၊ ငွေရရေးသည် ဒုတိယ၊ ငွေရရေးသည် တတိယလို့ ဆိုလိုတာလား’

ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

ကားဆရာက...

‘ငွေရဖို့က ပဓာနပါဗျာ၊ ငွေရရင်ပြီးရော၊ နောင်ကြီးတို့ သွားလိုရာကို ပြော ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်...’

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးဦးစလုံး တိုင်ပင်ပြီး သုံးဘီးကားနောက်ခန်းသို့ တက်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားဆရာက သုံးဘီးကားမီတာကို ချိုးလိုက်သည်။ ပြား ၅၀ ကျသည်ကို မီတာ၌ ဖော်ညွှန်းပြဆိုနေသည်။ နောက်တစ်မီတာပြည့်တိုင်း ၁၀ ပြားစီ တက်လာသည်။ တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံရှေ့ အကြော်တန်းရောက်သည့်အချိန်တွင် ငွေ ၅ ကျပ်ကျော် သာကုန်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ကားပေါ်မှ မဆင်းကြသေးဘဲ ပြည်လမ်းအဝိုင်းကြီးကို ပတ်မောင်းစေသည်။ ၁၀ ပတ်ခန့်မောင်းပြီးသည်နှင့် နဂါးကားဂိတ်အနီးရှိ အဝိုင်းလေးကို ၁၀ ပတ် ခန့် မောင်းစေပြန်သည်။ ကားဆရာ မူးနောက်နောက်ရှိလာလျှင် တက္ကသိုလ်ပရဝုဏ်ကို ပတ်၍ မောင်းခိုင်းသည်။ ည ၁၀ နာရီထိုးပြီ၊ မီတာတွင်လည်း ငွေကျပ် ၆၀ ပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့က ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်းရှိနေဆဲ ကားဆရာမှာ ငေါင်းစင်းစင်ဖြင့် စိတ်ညစ် နေဟန်ရှိသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

‘ကဲ ငွေရရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ နောင်ကြီးက ကတိတည်ပါတယ်နော်၊

ငွေသာလျှင် ပဓာနလို့ ယူဆနေသေးရင် ၁၂ နာရီထိုးတဲ့အထိ မောင်းပေတော့ ကျသင့်ငွေကို ကျွန်တော်ချေမယ်...’

ဤတွင် ကားဆရာက စိတ်ရှုပ်နေဟန်မပြဘဲ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်...

‘ဆရာတို့ရာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ဒီအပိုင်းကြီး၊ အပိုင်းလေး ပတ်မောင်းရမယ်မှန်း မသိလို့ပါဗျာ၊ နေရာအလှည့်အပြောင်းလေးများ ပေးနိုင်ရင်တော့ ကျွန်တော်မောင်းစမ်းပါရစေ’

ဟု တောင်းဆိုသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးက...

‘ဒါဆို အင်းလျားလမ်း၊ အင်းလျားဆောင်၊ ရတနာဆောင်ဘက် မောင်းဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဆရာတို့ရယ် ဒီအဝန်းအပိုင်းကနေ ပြင်ပကို မောင်းထွက်ပါရစေတော့၊ ကျွန်တော် အရုံးပေးပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် အစ အလှည့်အပြောင်းဆိုတာကို နားမလည်ခဲ့မိဘူး၊ အမြဲတမ်း တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တမ်းတမိခဲ့တယ်၊ ငွေသည် ပဓာနအကျဆုံးဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ယူခဲ့မိပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော် အမြင်မှန်ရလာပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ’

ဟူသော ကားဆရာ၏ တိုးလျှိုးတောင်းပန်သံများကို ယနေ့ထက်တိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြားယောင်နေမိပါသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဖလှယ်တန်ဖိုးကို ကောင်းကောင်းကြီးသိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သိသော ဖလှယ်တန်ဖိုးသည် ဘောဂဗေဒအမြင် ဖလှယ်တန်ဖိုး မဟုတ်ချေ။ ငွေခြောက် ဆယ်ကျပ်ရင်းပြီး သုံးဘီးကားဆရာထံမှ ခံယူချက်အသိတရားအမှန်ကို ဖလှယ်ရယူနိုင်ခဲ့ခြင်းပင်

ဖြစ်ပေသည်။

အခြားအသိတစ်ခုမှာ ကြားခံပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးချခံနေရရှာသည်။ အရေအတွက်မှ အရည်အချင်းသို့ ဖြစ်ထွန်းနိုင်ရန် (ခု) ဂဏန်းမှ (ဆယ်) ဂဏန်းသို့ လည်းကောင်း၊ (ဆယ်) ဂဏန်းမှ (ရာ) ဂဏန်းသို့လည်းကောင်း ကိန်းပြည့်တစ်ခုဖြစ်ဖို့ရာ (တစ်နည်းအားဖြင့်) မတည်ရင်းနှီးငွေဖြစ်ဖို့ရာ ထိုအကြွေကလေးများက အဖြည့်ခံဘဝဖြင့် အုတ်တစ်ချပ်၊ သဲတစ်ပွင့် ပမာ ကပြပါဝင်အသုံးတော်ခံနေရပေသည်။

ယနေ့ သားဖောက်တော့မည့် စုဘူးထဲမှ အကြွေကလေးများသည် အရေအတွက်မှ အရည် အချည်းတစ်ရပ်သို့ ကူးပြောင်းပေတော့မည်။ ကျွန်တော် အတွေးနယ်ချဲ့နေဆဲ သားက စုဘူးဖောက်လိုက်ပြီး အကြွေများကို ရေတွက်နေသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော့်ဒါနအကြွေစုဘူးကို သတိရလာ၍ စာအုပ်စင်ပေါ်ရှိ စုဘူးကို ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ချစ်သော၊ ကျွန်တော်ချစ်ရပါသော အကြွေကလေးများသည် အလှူ အတန်းအတွက် ဒါနပါရမီဖြည့်ဘက်အဖြစ် စုဘူးထဲတွင် ရှိနေသည်။ စုဘူးကို ကျွန်တော့်လက်နှစ် ဘက်ဖြင့် ကိုင်၍ လှုပ်ကြည့်လိုက်ရာ အကြွေများ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

အကြွေများက သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်နေကြသယောင်၊ ကျွန်တော်မြင်ယောင် ကြားယောင်နေမိသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်သား မေးထားသည့် မေးခွန်းကို အဖြေပေး နိုင်ရန် စကားစလိုက်ရသည်။

‘မင်းစုထားတဲ့ အကြွေကလေးတွေ ပေါင်းလိုက်တော့ ဘယ်လောက်ရသလဲ သား...’

‘သုံးဆယ့်တစ်ကျပ်ရှိတယ် ဖေဖေ’

‘ဒါဆို အစွန်းထွက်တစ်ကျပ်ကို ဖေဖေရဲ့ ဒါနအကြွေဘူးထဲ

ထည့်လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

ဟု သားကပြောရင်း ထိုအကြွေတစ်ကျပ်ကို ထည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ဆက်လက်၍ . . .

‘သားထံမှာရှိနေတဲ့ ငွေသုံးဆယ်ကို ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ . . .

‘ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေထဲက အဆင်းရဲဆုံးနဲ့ စာအတော်ဆုံးဖြစ်တဲ့
ဖိုးထူးရဲ့ ကျောင်းစားရိတ်ကို ထောက်ပံ့မယ် . . .’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်မမျှော်လင့်ထားသော အဖြေကို
ရလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်ရသည်။

အကယ်စင်စစ် ကျွန်တော့်ဘဝကို အလှဆင်ပေးခဲ့သည့်
အကြွေကလေးများနည်းတူ အခြားအခြားသော အကြွေကလေးများသည်လည်း
လောကကိုပါ အလှဆင်ပေးနေကြမည်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

အောင်နိုင်မြင့်

မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ